Un suflet chinuit în infern

On Iulie 08, 2010

Cel care nu este înzestrat cu talentul conducerii nu va fi în stare să ia asupra lui o mare povară și s-o transforme într-un succes.

Profetul porni spre palatul regelui Israelului, Sedechia. Trebuia cu orice preț să-l avertizeze de pericolul ce-l amenința. Dacă regele nu-l asculta, nu mai era nicio posibilitate de salvare pentru el, pentru copiii săi și pentru poporul său.

- Predă-te, i-a spus profetul. Predă-te și îngenunchează la picioarele lui Nabucodonosor, regele Babilonului. Nu este cale de scăpare. Predă-te și roagă-l să aibă milă de tine. Poate că-ți va cruța familia și poate că va lăsa neatinsă și casa Domnului.

Dar Sedechia, în ciuda avertismentului profetului său, n-a vrut să se predea. Mintea lui clocotea de planuri ambițioase. Era orbit de strălucirea visului său, acela de a-și elibera poporul de sub dominația Babilonului și de a-și lua pământurile înapoi. Era ferm convins că-și poate îndeplini visul.

Profetul însă îl privi pe Sedechia cu tristețe, își dădu seama că era pierdut. Căci îl sfătuise să trăiască in pace, dar el a vrut războiul. Iar un război pornit împotriva unui rege atât de puternic ca Nabucodonosor, însemna sinucidere curată.

Leadership: Îți extinzi posibilitatea de a vizualiza cu adevărat efectele faptelor tale experimentându-le din perspectiva unui joc de rol improvizat din simțul înalt al mândriei de a-ți exprima personalitatea?

Începutul unui nesfârșit infern. Aflând că Nabucodonosor îi nimici o mare parte din armată, regele Sedechia, împreună cu cei trei fii ai lui, părăsiră în cea mai mare grabă palatul și ajunseră în câmpia Hebronului, unde se retrăsese restul armatei israeliene. Dar nici nu apucă să-și tragă bine sufletul că văzu, deasupra platoului care se înălța deasupra orașului, un nor de praf și înăuntrul norului, răspândite pe toată lățimea orizontului, carele de luptă babiloniene.

Imediat Sedechia ordonă armatei sale să ia poziție de luptă și să i se aducă de îndată caii. „Stăpânul va lupta cot la cot cu voi și diseară veți ajunge ca învingători în oaza Be'er Sheva" le-a spus el.

Însă nimeni nu observă că pe chipul lui Sedechia își făcu loc groaza. Niciun soldat nu-și putea închipui că, de fapt, stăpânului lor i se înmuiaseră genunchii atunci când observă sutele de care de luptă coborând într-o viteză amețitoare spre el.

Leadership: Lucrezi la acceptarea propriilor tale fațete pe care nu le poți accepta și a căror vibrație atrage situații pe care le experimentezi în starea de ființă aflată sub semnul fatalității?

Un suflet torturat de teama morții. Celebrul scriitor Valerio Massimo Manfredi nu s-a înșelat când a spus: *„ Atunci când un rege se simte ajuns la mâna inamicului, deznădejdea și spaima lui cresc peste măsură, de mii de ori mai mult decât ar simți cel mai sărman și mai umil dintre supușii săi care știe de când lumea că este gol și lipsit de apărare. "*

Sedechia fu cuprins de panică. Câte simțiri nu-i frământau în acel moment sufletul. Era cuprins de o groază crescândă de fiecare dată când își vedea dușmanii apropiindu-se vertiginos, simțind pericolul iminent. Se gândi la ferocitatea lui Nabucodonosor și simți pe șira spinării fiorul înghețat al spaimei. Ştia că dacă el și copiii lui vor fi prinși, Nabucodonosor ar fi născocit pentru ei pedepse cumplite, poate că ar fi găsit o modalitate de a-i ține în viață săptămâni, poate luni, poate ani creând pentru ei un infern nesfârșit. Cine știe la câte și mai câte suplicii și sacrificii ar fi fost supuși tot restul vieții.

Cu fiecare clipă care se scurgea, Sedechia își dădea tot mai mult seama că se afla într-o situație grea și periculoasă, o situație pe care nu o putea controla. Carele de luptă babiloniene se apropiau tot mai mult, și, ca o furtună, distrugeau și omorau tot ce le ieșea în cale.

Leadership: Te bazezi pe acceptarea unor valori coborâte ale modulului de a proiecta o viziune, îmbrățișând o atitudine din care rezultă clar că ești adversarul unui destin din care se răsfrânge resemnarea?

Nu poți fugi de greșelile tale. Sedechia nu voia să moară. Trebuia să fugă, trebuia să-și salveze propria viață și pe cea a copiilor lui. Cu inima străpunsă de teama morții, luându-și inima în dinți, el își părăsi armata, săvârșind astfel o greșeală de neiertat. Căci nimănui nu-i plac conducătorii lași.

Fără conducător, orice bătălie e pierdută. Întreaga armata a lui Sedechia intră în panică și oamenii o rupseră la fugă în toate direcțiile. Războinicii babilonieni i-au urmărit cu carele prin deșert, ca și cum ar fi fost la vânătoare de animale sălbatice, nimicindu-i pe toți.

Așa cum spuneam și într-un articol precedent, destinul regelui Sedechia și a copiilor săi, a fost tragic. Au fost prinși și încătușați. Copiii săi au fost executați de față cu el, într-un mod barbar, iar lui i-au fost scoși ochii și dus în Babilon, să trăiască veșnic în întuneric, purtând în suflet durerea pierderii copiilor lui. Valorile, cum sunt toleranța și refuzul violenței, nu i-au putut inocula o viziune sănătoasă asupra viitorului.

Mircea Eliade avea dreptate când spunea: "Celor care n-au îndurat niciodată lupta pentru împlinirea unei absurdități li se pare nebunie orice le depășește slăbiciunea și mediocritatea."

Deschide bine ochii și vezi cine ești ! Sedechia a fost un conducător cu idealuri înalte, dar un caracter slab, fără spirit de luptător și totodată nerealist. Conștient de faptul că armata sa nu avea nicio șansa împotriva armatei lui Nabucodonosor, care era mult mai bine pregătită, mult mai bine dotată și avea la dispoziție mult mai mulți soldați, el totuși s-a decis să pornească războiul, în ciuda avertismentelor profetului său. Astfel el s-a făcut vinovat de nimicirea întregii sale armate și de uciderea fiilor săi. Iar pedeapsa pe care a primit-o, aceea de a-și petrece restul zilelor bâjbâind în întuneric, în abisul singurătății, batjocorit de toți, a fost pe măsura îndrăznelii și curajului său nemaipomenit.

Puterea, onoarea și sufletul i-au fost puse la grea încercare lui Sedechia, care n-a fost capabil să prevadă viitorul în întregime și să ia măsuri în consecință. El nu s-a dovedit capabil să stăpânească evenimentele pe care el însuși le-a provocat și să fie un conducător adevărat pentru oamenii săi. Numai cele mai înaintate minți omenești, cele cu adevărat dârze și înzestrate cu talentul conducerii sunt în stare să ia asupra lor o mare povară și s-o transforme într-un succes. Nu firele neîncrezătoare, iresponsabile, lașe ca Sedechia, care-și abandonează misiunea și oamenii pentru a-și salva propria viață.

Dar tu? Ești un conducător adevărat? Privește adevărul cu ochii deschiși. Ești un conducător cu idei mărețe, dar care rătăcește pe cărări greșite pentru îndeplinirea țelurilor propuse, așa

cum a fost Sedechia?

Leadershipul este rezultatul avertismentelor care trebuie inscripționate pe suprafața propriei conștiințe ca gând, imagine, dorință, teamă, din care poți trage o învățătură importantă: "Dacă vrei să faci slujba de păstor, să nu uiți niciodată ale cui sunt oile."

Concluzie: A porni un război fără a avea muniție sau o strategie adecvată, este un război pierdut de la început. Un conducător adevărat trebuie să fie în primul rând corect cu sine însuși, să fie în stare să se autoevalueze corect cu privire la ce și cât poate face, nu să se mintă singur punându-și toată nădejdea în iluzii deșarte.

Nesăbuința, lașitatea, deciziile aberante, evaluările incorecte, aroganța vor avea repercusiuni asupra tuturor, dar mai ales asupra liderului. Panica va pune stăpânire pe el în momentele dificile. Iar o dată consecințele negative apărute și imposibil de remediat, regretele nu-i vor mai fi de folos și el nu va rămâne nimic altceva decât... un suflet chinuit în infern.

* Notă: Valerio Massimo Manfredi - *Faraonul Nisipurilor* , Editura Allfa, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-chinuit-in-infern.html